SUB SEMNUL CERCURILOR OLIMPICE

CRED CĂ LA CIUDAD DE MEXICO VOM DOBÎNDI MAI MULTE MEDALII DECÎT LA TOKIO!

— declară GÜNTER HEINZE, vicepreşedinte al Comitetului Naţional Olimpic din R. D. Germană

Anul 1966 — cu strălucitele succese ale înotătorilor şi atleţilor — şi apoi '67 au confirmat marele salt valoric realizat de sportivii din R.D. Germană, aflaţi tot mai des în lupta pentru superioritatea continentală şi chiar cea mondială la o serie întreagă de discipline. Şi fără îndoială că reprezentanţii R.D.G., pregătiţi pe baza unor planuri complexe, sistematic organizate, rezultate din cercetările ştiinţifice întreprinse în ultimii ani, nu vor lipsi — în mai multe ramuri sportive — de pe primul plan al marii bătălii de la Ciudad de Mexico.

Solicitat asupra unor probleme legate de pregătirile, modul de selecţie şi şansele pentru J.O. ale sportivilor germani, GÜNTER HEINZE — vicepreşedinte al Comitetului Naţional Olimpic (N.O.K.) din R.D. Germană a răspuns cu multă amabilitate unor întrebări ale redactorului nostru **Adrian Vasiliu**.

— Ciţi sportivi vor reprezenta ţara dv. la J.O.?

— Cu excepţia fotbalului şi a volejului feminin, unde am ratat calificarea, vom fi prezenţi la toate disciplinele din programul olimpic. Cred că delegaţia noastră pentru Ciudad de Mexico va cuprinde aproape 200 de sportivi.

— Cînd va fi cunoscut în mod oficial lotul care se va deplasa la Olimpiadă?

— În primele zile ale lunii august. Selecţia va fi foarte strictă, în sensul că nu vom deplasa decît sportivii care au îndeplinit (pînă la 1 august) norma olimpică. Pentru noi, J.O., nu sînt un experiment şi de aceea vom alinia doar pe acei sportivi cu şanse evidente la locurile fruntaşe.

— Care au fost în linii mari coordonatele pregătirii pentru marea competiţie din Mexic?

— Practic, munca noastră a început din primele zile ale lui 1965, cînd fiecare federaţie a schiţat loturile de perspectivă. Normele olimpice au fost stabilite în ianuarie 1966, cu obligativitatea de a fi atinse cel puţin o dată (în condiţii de concurs din cele mai dificile) în perioada 1 martie — 1 august 1968. Pe baza acestor norme au fost alcătuite planurile de pregătire individuale, care au fost controlate în mod riguros de reprezentanţii fiecărei federaţii. Ceea ce este important de subliniat este faptul că am acordat o deplină libertate antrenorilor şi cluburilor respective, care răspund direct de pregătirea sportivilor. Paralel însă, fiecare federaţie a avut obligativitatea să controleze efectiv — nu numai în competiţii interne sau internaţionale — munca celor vizaţi pentru J.O. Acestea au avut şi sarcina de a urmări în permanenţă creşterea calitativă a competiţiilor pe plan naţional, prin angrenarea unui număr cît mai mare de sportivi în fazele preliminare, şi apoi printr-o selecţie foarte riguroasă pentru fazele finale. În acest fel am putut descoperi (la atletism, înot, gimnastică, polo) o serie de elemente excepţional dotate, care candidează acum în mod sigur la paşaportul olimpic.

— În ce măsură v-a preocupat problema aclimatizării sportivilor la altitudine?

— Am folosit, în primul rînd, săptămînile preolimpice din 1966 şi 1967, deplasînd un număr mare de sportivi, doctori şi tehnicieni. Testele au fost interesante şi ne-au folosit mult. În plus, aproape fiecare lot a făcut cîte un scurt stagiu la staţiunea montană Belmeken din Bulgaria.

— Pentru ce date a fost programată plecarea primelor grupuri?

— În jurul lui 22 septembrie. Cred că 18—20 de zile vor fi suficiente sportivilor pentru, acomodare.

— Ce şanse întrevedeţi sportivilor din R.D. Germană la Ciudad de Mexico?

— La J.O. de la Tokio, reprezentanţii noştri au urcat de 19 ori pe podiumul de premiere. Cred însă că în Mexic numărul medaliilor pe care le vor cîştiga sportivii noştri va spori. Cele mai mari şanse le avem la canotaj, atletism, înot, polo, caiac-canoe, gimnastică şi tir. În schimb, sîntem total nemulţumiţi de comportarea din acest an a voleibaliştilor, pentatloniştilor, jucătorilor de hochei pe iarbă, luptătorilor şi boxerilor, de la care aşteptam mai mult.

— Nu mă îndoiesc că sînteţi informat asupra posibilităţilor sportivilor români. În ce ramuri credeţi că îi veţi avea printre principalii adversari?

— România a produs cîteva surprize la ultimele ediţii ale J.O. şi nu mă îndoiesc că şi la Ciudad de Mexico se va afla pe primul plan al întrecerilor la caiac-canoe, lupte, box, tir, scrimă, polo şi cîteva probe atletice. Doresc mult succes sportivilor din frumoasa dv. ţară la marea confruntare din Mexic!

Ciochină povesteşte...

Şerban Ciochină a cîştigat şi al cincilea concurs din seria întrecerilor internaţionale la care a luat parte în ultimele săptămîni. Cea din urmă victorie a sa a fost obţinută pe White City din Londra, cu care prilej a înregistrat şi un nou record al străvechiului stadion londonez, deşi rezultatul de 16,03 m nu se înscrie pe linia adevăratelor sale posibilităţi, certificate de performanţele realizate la Sofia, Constanţa, München.

La reîntoarcerea în Capitală şi înaintea plecării spre Leningrad (pentru a participa la „Memorialul fraţilor Znamenski"), Şerban Ciochină ne-a făcut o vizită la redacţie, relatîndu-ne, între altele:

„Întrecerea de la Londra a fost foarte dificilă: adversari puternici, vînt tare din faţă şi pistă acoperită cu un covor de cauciuc, cu care nu m-am putut acomoda pentru că, la fiecare pas, îmi fugea sub picioare. Am reuşit totuşi să sar, în a cincea încercare, 16,03 m, întrecînd cu 3 cm recordul stadionului deţinut de Schmidt. Am făcut eforturi serioase pentru acest rezultat şi efectiv nu-mi explic de ce n-am putut sări mai mult. Îmi spunea, după concurs, Alsop (clasat înaintea mea la J.O. de la Tokio) că pe White City nu se pot obţine rezultate mari la triplu. Nici măcar Schmidt, cînd era în formă de 16,60—16,70 m, n-a putut realiza acolo mai mult de 16 metri.

Sper ca la sfîrşitul acestei săptămîni, în compania unor foarte valoroşi săritori, la „Znamenski", să pot obţine rezultatul de care mă simt în stare..."

MINI-ROMANUL JOCURILOR OLIMPICE MODERNE

Asumîndu-şi sarcina organizării Jocurilor la Londra, în 1908, cu prilejul expoziţiei franco-britanice, englezii au hotărît să construiască în grabă şi un stadion impozant. Într-adevăr, în 18 luni, au fost ridicate tribunele pentru 70 000 de spectatori. Stadionul se află în periferia Sheperd's Bush, din sud-vestul Londrei (altădată pădure cunoscută din aventurile haiduculuj Robin Hood).

Inspirîndu-se din concepţia circului Barnum, proiectanţii stadionului s-au gîndit la posibilitatea de a oferi publicului mai multe spectacole (la alegere) în acelaşi timp. Ceea ce ar fi putut naşte confuzii, dar organizatorii au scăpat cu faţa curată. Pe un imens dreptunghi de iarbă de 700x300 picioare (aproximativ 235x100 m) se află arena de atletism, cu o pistă de 1/3 de milă (536,45 m), înconjurată de o pistă de ciclism de 3 furlongi (603,50 m), avînd în mijlocul lor, în afara obişnuitelor sectoare atletice, o piscină lungă de 100 şi largă de 17 m, un podium pentru box şi lupte, peluze de iarbă pentru gimnastică şi tir cu arcul (precum şi corturi pentru scrimă în vecinătate)!

Programul principal trebuia să se desfăşoare între 13 şi 25 iulie. În realitate, prima probă a început în mai, iar ultima s-a încheiat în octombrie. Ca întindere calendaristică, este cea mai lungă ediţie din cîte cunoaştem. Explicaţia trebuie căutată, pe de o parte, în numeroasele exhibiţii şi demonstraţii care nu aveau, de fapt, nimic olimpic, iar pe de altă parte în ideea — pentru prima oară aplicată! — de a separa „Jocurile de iarnă". Acestea — deşi departe de a fi toate „de iarnă": boxul, patinajul, fotbalul, rugbyul, hocheiul pe iarbă — au fost amînate pentru luna octombrie. În sfîrşit, probele de canotaj s-au disputat, firesc, pe Tamisa, la Henley.

Numărul concurenţilor, al ţărilor participante şi al ramurilor sportive a întrecut cu mult cifrele înregistrate pînă acum. Judecînd diverse aspecte, istoricii sînt astăzi de acord că ediţia aceasta a fost la înălţimea prestigiului sportului englez, şi, mai mult, că ea a adus ideii olimpice o victorie hotărîtoare în acea epocă.

În ziua de 13 iulie, ziua inaugurării oficiale, deasupra stadionului, pe treisferturi gol ploua cu o obstinenţă tipic britanică. Defilarea, destul de fantezistă, aducea un singur element nou: gimnastele daneze apar, pentru prima oară în cortegiu, în ţinută sportivă, obţinînd meritate aplauze.

Atletismul a dat loc unor întreceri pasionante. Programul era destul de bogat, dar englezii nu s-au lăsat pînă nu au introdus şi cîteva probe măsurate... în mile. Lordul Desborough (faimos încă de pe vremea cînd traversase înot cataractele Niagarei) — cu tot umorul propriu revistei „Punch" — a declarat că sistemul metric dezavantajează considerabil pe atleţii englezi care, de pildă, sînt obligaţi să alerge acum 109 yarzi şi 1/3, în loc de obişnuiţii lor 110 yarzi! Programul cuprindea pentru prima oară aruncarea suliţei, experimentată cu succes încă la Jocurile intermediare de la Atena (1906).

Rezultate foarte bune au obţinut Melvin Sheppard la semifond şi „hurdler"-ul Forrest Smithson (15 s pe 110 m garduri). O fotografie a acestuia din urmă — tînăr pastor american — aflată la muzeul C.I.O. din Lausanne, îi arată alergînd peste garduri cu... o biblie în mîna stîngă (întrucît cursa se disputa duminica). Irlandezul Tim Ahearne, cîştigător la triplusalt, este socotit azi părintele tehnicii moderne în această specialitate. La aruncarea ciocanului, lupta se dă între atleţii americani de origine irlandeză: John Flanagan cîştigă titlul pentru a treia oară profitînd de rănirea la antrenament a marelui favorit McGrath.

Cu o singură excepţie (aruncarea suliţei), toate probele au revenit anglo-saxonilor (fie ei englezi, americani, canadieni sau sud-africani). Şi totuşi, chiar între ei, au izbucnit certuri răsunătoare.

Jocurile au început să dezlănţuie pasiunile. Situaţia l-a determinat pe Coubertin, încă la Londra, în 1908, să ia poziţie. Discursul pronunţat cuprinde şi celebra frază a cărei paternităţi i-a fost multă vreme atribuită şi care necesită o restabilire a adevărului: „Duminica trecută (la 19 iulie 1908) ...episcopul de Pennsylvania a amintit în cuvinte fericit alese: **«Important la aceste concursuri nu este să cîştigi, ci să iei parte»**". Principiu căruia Coubertin i-a adăugat propriul său adagiu: **„Importantă în viaţă nu este victoria, ci lupta; esenţialul nu este să învingi, ci să lupţi bine"**.

Apar probe noi în program: cursa de bărci cu motor pe 40 de mile marine şi tenis în sală. Ca şi sporturi noi (în fond... vechi de secole!): **Jeu de paume** (un fel de tenis în sală, folosind pentru ricoşeu şi pereţii înconjurători!) şi **rackets** (tot un joc de rachetă, tipic englezesc). De asemenea, polo călare şi hochei pe iarbă.

Victor BANCIULESCU

Arbitri cu cilindru sau canotieră înregistrează victoria americanului Sheppard în cursa de 800 m.

Ediţia a IV-a
1908-Londra
(6.V. - 29.X.)
22 ŢĂRI PARTICIPANTE
2059 concurenţi
(36 femei)
21 discipline
109 probe

MARTOR OCULAR

ŞTEFAN SOMODI, jurisconsult clujean, antrenorul unei întregi generaţii de atleţi români din deceniile 20—30 (Peter, David, Biro etc.), s-a născut în 1885 şi a murit acum cîţiva ani la Cluj. El este primul medaliat olimpic provenit de pe teritoriul patriei noastre. Iată o amintire repovestită de fratele său, octogenarul Andrei Somodi, cel mai vîrstnic antrenor activ de patinaj artistic din Europa:

„Fratele meu Ştefan a cîştigat medalia olimpică de argint la Londra, în 1908, la săritura în înălţime, concurînd în echipa Ungariei. Rezultatul său de 1,88 m nu spune prea mult astăzi, dar pe atunci era doar la cîţiva centimetri de recordul mondial. Stilul său era cu totul personal. Îşi lua elanul dintr-un unghi foarte dificil, atacînd stacheta aproape frontal, la mijloc, cu amîndouă picioarele înainte, capul trecînd la urmă! De altfel, pentru a ajunge la Londra a trebuit să învingă pe campionul Ungariei, Gönczy, originar tot din Cluj. Ştefan a condus pînă la ultima săritură cînd Porter, cu un efort excepţional, a trecut 1,90 m suflîndu-i medalia de aur!"

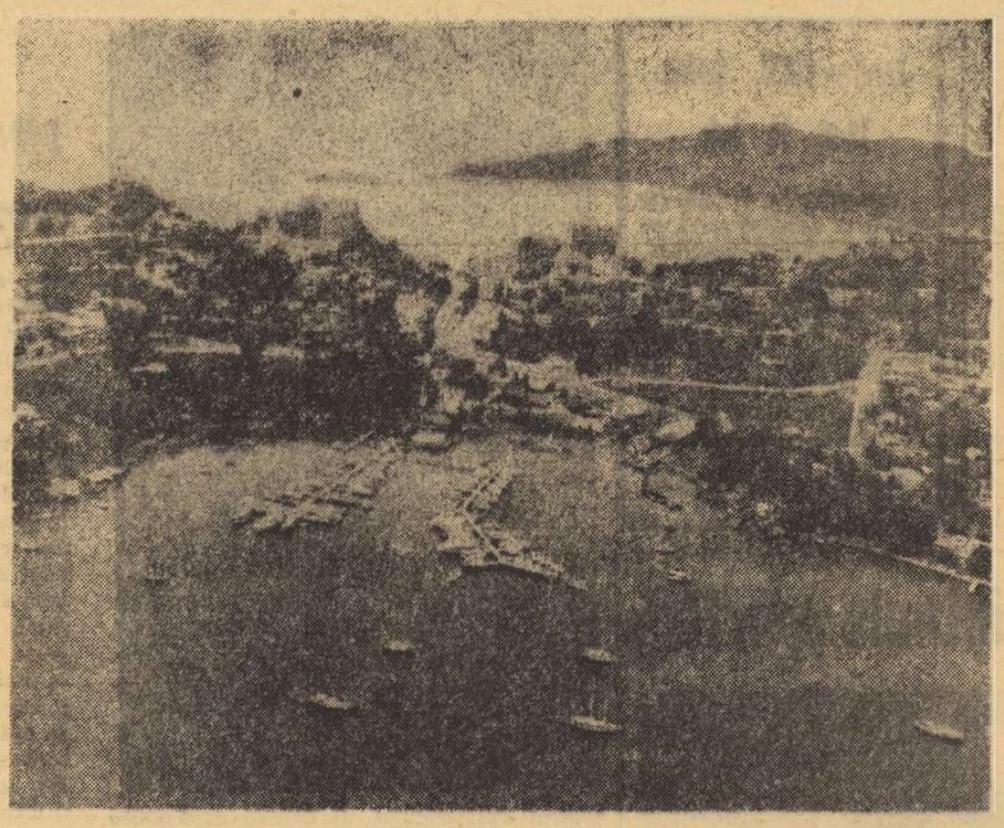

Pe coasta Pacificului, la 440 km de Ciudad de Mexico, se află localitatea Acapulco care va găzdui întrecerile olimpice de iahting. Foto: Multicolor S. A. Baja California

MEXICO 68

● F.I.F.A. a desemnat lotul de arbitri care va conduce partidele din turneul final al J.O.: Filho (Brazilia), Betcirov (Bulgaria), Velasquez (Columbia), dr. Galba (Cehoslovacia), Terekegn (Etiopia), Kitabdjian (Franţa), Robles (Guatemala), Zsolt (Ungaria), Klein (Izrael), Marujama (Japonia), Badru (Nigeria), Hieger (Peru), Marmol (San Salvador), Iglesias (Spania), Suvaree (Tailanda), Gugulovici (Iugoslavia). Vor mai fi şi un arbitru marocan şi şapte mexicani.

● Fiecare concurent la Olimpiadă va primi cadou din partea organizatorilor cîte un disc pe care sînt imprimate melodii populare mexicane.

● Primul bloc cu şase etaje din satul olimpic a fost dat în primire. Celelalte şase sînt în stadiu de finisare.

● Prin confirmarea participărilor delegaţilor din Afganistan şi Coasta de Fildeş, numărul ţărilor înscrise la J.O. se ridică în prezent la 108 (cu 14 mai mult decît la Tokio). Se mai aşteaptă confirmarea de participare a încă 8 ţări.

E ANOTIMPUL DE AUR AL MARILOR VACANŢE!

Înainte de a pleca la mare sau la munte, completaţi-vă garderoba cu articole de plajă.

Rochii din ţesături uni sau imprimate, pantaloni, compleuri pentru plajă, costume de baie, bluze, fuste, vă puteţi procura cu reduceri de preţuri pînă la 30%.
PUTEŢI REALIZA IMPORTANTE ECONOMII, CUMPĂRIND ÎN PERIOADA IULIE—31 AUGUST ARTICOLE DE VARĂ CU MARI REDUCERI DE PREŢURI

PROCURAŢI-VĂ DIN TIMP GALOŞI.
FAŢA DIN CAUCIUC LĂCUIT, CAPTUŞEALĂ DE TRICOT NEPLUŞAT ŞI TALPA DIN CAUCIUC CU PROFIL ANTIDERAPANT FAC DIN ACEST PRODUS O PAVĂZĂ SIGURĂ ÎMPOTRIVA INTEMPERIILOR.

COMBINATUL DE CAUCIUC „JILAVA" BUCUREŞTI